

Jag var arg och hatade allt.

En vanlig fredags kväll gick ut på att dricka några öl och att leta bråk. Mina kompisar gillade att se mej slåss så för det mesta så var det dom som fixade bråken och jag gick in och slogs.

Jag var även väldigt stökig i skolan.

Det började i sjätte klass när jag träffade en kille vid namn Jonathan både han och jag var som mest intresserade av att göra det jobbigt för lärarna. Vi var uppkäftiga och gjorde tvärtom det lärarna sa åt oss.

Sen i sjunde klass fick både jag och Jonathan börja i specialklassen.. Jag började även medicineras då.

Jag fick medicinen Concerta men det lärarna inte visste då var att medicinen bara gjorde mej ännu argare och gjorde mej ännu mindre koncentrerad.

Efter sjunde klass fick jag sluta på skolan tills dom hittat ett annat ställe för mig att vara på.

Jag fick prao i Danderyd genom pappas kompis. Jag fick i uppgift att jobba med hans son. Han som jag hade också en väldigt stökig bakgrund. Så vi hade väldigt kul med varandra vi pratade om brudar, slagsmål och annat som vi hade gemensamt.

Dom första veckorna gick allting bra vi hade kul och vi var glada men sen började vi bråka allt mer och mer, det slutade med att jag åkte på en smäll och fick en läxa om att inte vara så uppkäftig. För den läxan han gav mej fick han ett rejält snack med både min och hans pappa.

Efter någon vecka var jag tillbaka på gården men efter bara någon månad igen blev det struligt igen.

Efter att ha gått hemma några veckor bestämde sig socialen för att sätta mej på skolan Svalnäs en anpassad skola för stökiga barn. Skolan ligger precis intill tågstationen i Roslags Näsby.

När jag kom dit för att hälsa på och kolla hur det såg ut blev jag genast bemött av massa vuxna som kom ut i hallen för att hälsa. Sen kom även några elever ner. Då slog mig tanken att det här var nått jävla psykhem eller en plats för utvecklingsstörda.

Jag hade väldigt svårt för vuxna under början på Svalnäs, så under den tiden hade jag min plats nere i källaren på skolan med en egen lärare. Micke var min kontaktman i början när jag började på Svalnäs. Det var han som fick mej att ta av mej mössan som jag så länge vägrat att ta av. Jag gick även upp på lektion utan mössa.

Min närvaro på lektionerna låg strax under 10% så betyg på den tiden var det inget att snacka om. Jag var väldigt angelägen att ge det intrycket som farlig för att få vara lite ifred här på skolan.

Och det funkade lärarna blev rädda för mig och bråkade gärna inte med mej jag fick nästan alltid som jag ville och dom sa inte gärna emot.

Vid ett tillfälle var jag så jävla arg att dom var tvungna att stänga av mej från skolan, och jag fick inte komma tillbaka förrän jag börjat äta min medicin och bett om ursäkt. Jag blev väldigt arg för att jag blev avstängd jag kunde inte då förstå att det var för allas säkerhet och för mitt eget bästa. Att jag lackade ur var inget ovanligt på den tiden så jag hade svårt vad som var så speciellt just den gången och varför dom var tvungna att stänga av mej från skolan. När jag kom tillbaka till skolan så ville jag gärna inte be om ursäkt jag förstod fortfarande inte vad jag hade gjort för fel. Men jag visste att om jag ville tillbaka till skolan så behövde jag göra det lärarkåren bett mej om.

När jag gått här en tid så kom det en ny elev. Hans namn var Pelle.

Jag och Pelle blev genast mycket bra vänner vi gjorde det mesta ihop och vi hade alltid kul.

Vi bråkade gärna med lärarna och vi fick även lärarna Karin och Marianne att säga upp sej två dagar till dess att vi bett om ursäkt för det vi gjort och sagt.

Jag och Pelle bad om ursäkt med ett stort leende på läpparna.

Vi insåg nu hur lätt vi kunde knäcka lärarnas självförtroende, detta gjorde oss bara mer bråkiga och det blev bara värre till slut hamnade Pelle på behandlings hem.

Det var både jobbigt och skönt att Pelle blev flyttad. Det var jobbigt för att vi var så bra kompisar och ingen vill ju att ens kompis ska flytta. Och det var skönt att han gjorde det, för det gav mig en chans att rätta till mitt liv och att börja plugga. För när man är med Pelle är det väldigt lätt att man blir bråkig.

Inte förrän Pelle flyttat insåg jag att det var dags att sluta med det jag gjorde och att skaffa ett liv med betyg och en framtid.

Nu tog mitt liv en ny vändning och jag blev bra kompis med lärarna så jag hade chansen att få lite hjälp med mitt skolarbete. Jag visste att jag låg mycket efter för att ha en chans att få betyg så jag började plugga rejält jag höjde min närvaro från 10% till 100% på bara några månader.

Jag började även äta Risperdahl en ny medicin som min doktor föreslagit. I början funkade den jättebra och jag kunde mycket lättare sitta hela lektionen och jobba utan att bli arg och gå ut. Men biverkningarna jag fick var att jag började äta alltför mycket. Hela dagarna gick ut på att äta det var det enda jag gjorde och jag blev riktigt arg när jag inte åt.

Sen började jag med Zeldox den medicinen skulle inte göra mej lika hungrig så jag började medicineras direkt och den funkade jättebra jag har nu kunnat få fler godkänt än någon annan på skolan och mitt liv efter skolan har blivit så jävla mycket bättre.

Jag har funnit ett nytt intresse istället för att bråka och kröka. Och det är att styrketräna. Jag styrketränar så ofta jag bara orkar och jag tycker det är jätte kul!
Jag har gått upp från 75kg till 85kg sen jag börjat styrketräna, och jag har blivit enormt mycket starkare.

Men nu börjar skolan gå mot sitt slut och jag ska snart sluta på Svalnäs.
Skolan och lärarna har varit en enormt bra hjälp för mig och utan det hade det inte gått så bra för mig i livet men nu har jag äntligen lyckats och jag har en framtid så jag och mina föräldrar vill tacka alla lärare som har hjälpt mej att ta chansen för en ny framtid.